

I. 576.120.

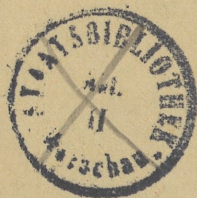
Др. ГЕБЕЛЬС.

БОЛЬШЕВИЗМ **в теорії і практиці.**

Промова
німецького Міністра Пропаганди виголошена
на партійному Конгресі
в Нормберзі 1936.

КОЛОМИЯ, 1941.

Накладом Видавництва „Воля Покуття“
в Коломиї

I 576-120

1941. 8. 0. 196

Українська Державна Друкарня.

Від Видавництва

За 22 місяці свого панування у нас зуміли московські більшовики знищити всю політичну небільшовицьку літературу, вся вона пішла на перерібку у папірню. Цю велику прогалину, що повстала, Видавництво старатиметься якраз заповнити, починаючи з цієї книжочки.

Хоч цю промову Др. Гебельс виголосив ще в 1936 р., то вона така актуальна, якби виголошена нині. В цій промові зображено все так, як це ми тут оглядали. Дальший хід закріпощення законом із червня 1940 р. — і звязані з цим процеси, тюрми, примусові роботи і ще деякі „нові“ дрібнички кожен сам легко собі доповнить.

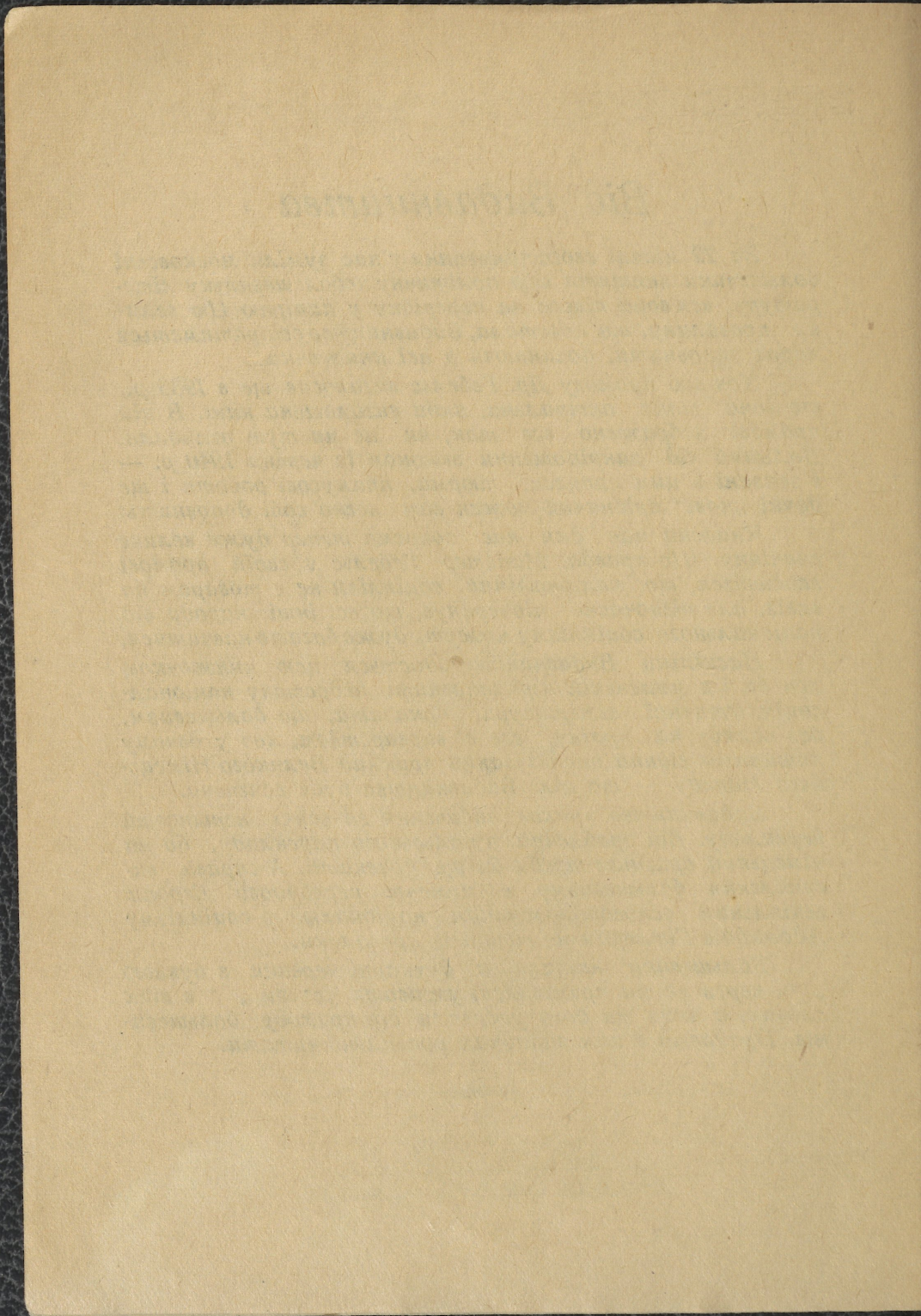
Книжка має для нас зокрема тепер дуже велике значіння. Що правда, Міністер Гебельс у своїй промові застерігся, що національний соціалізм не є товаром на вивіз, але рівночасно підчеркнув, що всі інші народи від національного соціалізму можуть дуже багато навчитися,

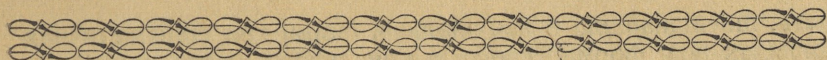
Наскільки Видавництву вдасться цією книжочкою хоч би і в маленькій мірі заповнити недостачу націонал-соціалістичної літератури, показати, що більшовизм, без огляду на країну, все є варварством, хоч у дечому поширити гідний наслідування приклад Великого Німецького Народу, — то ціль Видавництва буде осягнена.

Видавництво прохає вибачення за всякі нерівності нерекладу. Він зроблений з польського парекладу, бо на німецький оригінал треба би ще почекати. А справа висвітлення більшовизму в момент перебудови Європи геніяльним основоположником національного соціалізму Адольфом Гітлером не терпить проволочки.

Більшовики знищили в друкарні черенки з буквою „“, через це ми приневолені уживати „g“ як „“ в тих словах, в яких ми його уживали до приходу більшовиків. Прохаємо в цих випадках правильно читати.

Мій Вожде !
Ексселенції!
Шановні Гості!
Члени Партії!

Якщо в політичних кругах західно-європейських держав явище большевизму, що проявляється теоретично в марксизмі, а практично в російській советській державі, все ще вважається за духове поняття і політичну реальність, — то це є доказом фатального браку поняття про суть і структуру міжнародного большевизму, з котрим культурне людство повинно розправитися так духово як і політично.

Це, що ми звикли називати ідеєю і світоглядом, — з большевизмом нічогісінько спільного не має. Тут ми маємо патологічне, злочинне божевілля, — як це доказано, — видумане і кероване жидами, яке прямує до знищення культурних європейських народів, і встановлення над ними міжнароднього жидівського панування. Большевизм міг зродитися лише в жидівських головах, а неурожайний, асфальтовий ґрунт великих світових міст причинився до його розширення. Людство лише через глибоке виснаження, порозділюване війною та господарською кризою могло стати дотупним для такого злочинного божевілля.

Хоч воно і зайве, то я таки ще раз підкреслю, що хоч ми національні соціялісти зразу таки від першої хвилини нашої політичної свідомості аж до сьогодні провадимо безпощадну боротьбу з цією небезпекою, що загрожує цілому світові, то ми ніколи не проповідували ані протисоціалістичної, ані капіталістичної теорії. Наша боротьба проти большевизму є боротьбою не проти соціалізму, а якраз за нього. Нашу боротьбу зродило це найглибше переконання, що правдивий соціалізм лише тоді буде міг бути здійснений, як його найпідліша і найбільше компромітуюча форма т. зн. жидівський большевизм, буде цілковито знищений. Успішно боротьбу проти большевизму може вести лише та суспіль-

ність, що віднайшла в національній формі при соціалістичних поглядах нові форми свого національного життя, котра відповідає динамічним вимогам ХХ. століття.

Міщанство всіх країн є безсильне і зовсім не надається до боротьби з большевизмом, тому, що ще не пізнало суттєвих тенденцій большевизму. Міщанство не має сили світогляду, духової концентрації, політичних переконань, ані гарту душі, щоби у цій боротьбі могло протиставитися большевизмові чоло в чоло. Міщанство не лише не має будьякого розуміння большевизму, але воно ще й силкується, де лише трапиться нагода, заключити з большевизмом хочби поганенький мир, а міркує при цьому, що „треба оминати гірше“. Але кожний пакт, заключений буржуазним світом з радикальним большевизмом, згідно з законами природи, що сильніший панує над слабшим, — мусить кінець-кінців довести до перемоги большевизму над буржуазним світом. ¶

Большевизм вже тому є сильніший від усіх політичних груп, які якнайзавзятіше його поборюють, що він у безоглядний спосіб мобілізує всі рухливі сили, котрі ферментують в кожній суспільності проти держави і її конструктивних ідей. Большевизм є організацією найнижчих інстинктів у народі, що поставила собі за ціль зовсім винищити всі високочортівні расові елементи. Він звичайно творить собі групу, котра має владу, а спирається на брутальну меншину, що в тактичних питаннях іде зі злочинною безоглядністю до своєї великої політичної мети, до цілковитого захоплення влади.

Не вільно переплутувати нахилу большевизму до тактичних компромісів з евентуальним наміром заключування засадничих компромісів. Якраз навпаки, в основному большевизм усе є безкомпромісовий. Якщо він і йде на компроміси, то лише на те, щоби при допомозі таких компромісів загорнути собі безоглядну владу. Большевизм без жодних вагань по загарбанні влади, стинає голови якраз тим, які своїм компромісом уможливили йому захоплення влади. Це мало приємна перспектива для тих політиків буржуазних кругів, котрі все ще вірять, що при помочі такої лагідної установи як народний фронт виломлять большевизмові його ядовито-отруйні зуби.

Большевизм це диктатура маловартісних людей. Дорогу до влади він мостить собі брехнею, а коли досягне влади, удержується лише насиллям.

Щоби большевизмові завдати удару, треба пізнати його до найбільше закритих глибин. Якщо хочеться большевизм

виелімінувати — усунути, то треба змобілізувати найцінніші сили народу, бо большевизм є безформною і безрасовою організацією в народах.

В одному показався большевизм правдивим майстром від самого початку, а саме в негативній пропаганді, впливаючи на народи при допомозі брехні й обману, в методах, що мають на цілі заманюванням і обманюванням, дати світові зовсім недійсне поняття про суть і зміст цього політичного божевілля. За вказівками Леніна, батька більшовицької революції, брехня є не лише дозволеним, але і найкращим засобом боротьби більшовиків. Вже Шопенгавер свого часу сказав, що „жид є майстром брехні”. Не дивуймося тому, що большевизм і жидова єднаються у цьому як рідні. **Жидівський большевизм у брехні дійшов до найбільших висот і досконалости.** Кожного порядного чоловіка, що любить правду, ця брехня валить з ніг і то так сильно, що він тратить всяку здатність внутрішнього опору. А цього саме й хоче жид; він спекулює, що чоловік, який любить правду, не зможе собі предствити, що взагалі можна так брехати, як жид, брешучи без закінчення і без сорому.

А прецінь видно, що можна так брехати; большевизм якраз послуговується цією методою і осягає при її допомозі у простих натур великі успіхи.

Пропаганда большевизму має міжнародній і агресивний характер. Її ціллю є зрадикалізувати, занархізувати і збольшевичити всі народи світа. На це видається казкові суми, а вони вже тому є величезні, що большевицькі тирани не вагаються морити голодом всі російські народи, скидаючи їх на дно нужди. Ця пропаганда небезпечна для інших країв тому, що у тих краях є комуністичні партії, т. зн. відповідні секції Комуністичного Інтернаціоналу, що вповняють роллю помічних стацій і точок опору. Комуністичні партії в позаросійських країнах — це ніщо інше, як чужоземні легії Комінтерну в надрах таки тих самих народів. При їх допомозі большевизм організує і керує вирафіновано обдуманими конспіраціями, а коли вже ці конспірації вкоріняться в політичному життю даних народів, то лише з трудом можна їх поборювати. Толерування у власній країні партії, котра дістає прикази з централі, що є поза границями держави, треба уважати за найповажнішу загрозу для народу. Воно так є, що держави зі сильними комуністичними партіями, — як це видно з дійсности, — підпадають у своїй внутрішній, соціальної, економічній, військовій і заграничній політиці під очевидний диктат Сталіна. Наприклад одна із західних дер-

жав при заключуванні зі советською Росією договору мусіла як передумову поставити умову, що комуністична партія, котра діє на її терені, дістане з Москви наказ ширення у війську агітації і, що їй не буде вільно підривати мілітарних настроїв у народі.

Завдання цих комуністичних партій (секцій) в поодиноких державах є приготувати і перевести большевицьку революцію при допомозі величезних матеріальних засобів і при допомозі вирафінованої пропаганди, що наслідує методи Москви. Ця пропаганда діє з тою метою, щоб дати народам фальшиве поняття про большевизм. Дальше ця пропаганда унеможлиблює поширювання правдивих відомостей про советську Росію згл. тенденційно змінює зміст цих відомостей. Советська Росія не може стерпіти правди внутрі про внутрішні умови буття, а вже ніяк перед неусвідомленою західною Європою.

Наскільки з одного боку ця просякнута ядом большевицька теорія видається приваблюючою і притягаючою, настільки з другого боку практика її повна страхіть. Її дорогу значать гори трупів. Через цілу цю нещасну країну пливе море сліз і крові. Людське життя не варта там ні зломаного гроша. Терор, убивство, звірячі методи — це характеристичні прикмети кожної большевицької революції; чи це буде в Росії, де вона може мала успіх, чи в Мадярщині, Баварії, Рурському басейні і Берліні, де її подавлено, чи в Іспанії, де тепер бореться за владу.

Всюди, де большевизм захопив владу, там він вже більше не дбає ані про теорію, ані про практику, там рядять кріси і кулемети. Всюди інде він послуговується своєю вирафінованою і хитрою пропагандою, засипаючи піском світові очі і даючи неправдиве поняття про себе.

Буржуазія Європи зовсім не здає собі справи з тих всіх моментів. Вона старається оминати всяке рішення, прикриваючися фразою: „Не вільно мішатися до внутрішніх відносин чужої держави“. Але це все, що нині діється в Росії, за що іде боротьба в Іспанії і що, як видається, мостить собі шлях у всіх інших державах Європи, це вже обходить увесь світ. Це вже не є справа політичних і ідеологічних теоретиків, це є питання всіх державних мужів усіх народів. Вони повинні це питання розв'язати, наскільки не хочуть, щоби на них спала відповідальність, що з їх вини Європа скотиться в найстрашнішу кризу і буде знищена.

Так, питання большевизму, це питання дальшого існу-

вання Європи взагалі. Ми на роздоріжжі, тут ми мусимо рішитися на за або проти (*pro* або *contra*) і то з всякими наслідками, що за такими рішеннями слідують.

Ще одне питання мусимо тут вяснити, а саме питання жидови в большевизмі.

Лише в Німеччині можна явно це питання порушити, бо у всіх інших країнах, так само як давно в Німеччині, назвати жидівство по імені є небезпечно. Вже немає жодних сумнівів, що большевизм створили жиди і що вони його нині підтримують. Провідні верстви давньої Росії так основно знищено і зметено з лиця землі, що для попирання і ширення большевизму осталися лише одні жиди. Тому кожний большевицький спір (непорозуміння) є в меншій або більшій мірі сваркою в одній і тій же самій жидівській родині. Останні розстріли в Москві чи не відбувалися лише тому, що з жадоби влади і у своєму вандалізмі жид стріляв жида. Зовсім помилковою є загально поширена думка, що жиди все солідаризуються зі собою. Вони солідаризуються лише тоді, коли є загрожені як меншина серед національної більшості. Про це в Росії нині не може бути й мови. Коли жидівство доходить до влади, як це сталося в Росії, то виринають знову серед нього старі жидівські противенства, котрі у час загрози їх раси дрімали. Ідею большевизму—це безоглядне здичіння і розгнуздання всяких обичаїв і культури, що поставила собі своєю чортівською ціллю знищення всіх народів, — могла видумати лише жидівська голова. Большевицька практика, повна страшних і кровавих страхіть є можлива лише в жидівських руках. Це самозрозуміло, що жиди криються з цим, що в західній Європі вони силкуються доказати, що вони з большевизмом нічого спільного не мають. Так вони все поступали і по всі часи поступатимуть.

Але ми їх пізнали, ба що більше, ми самотні в світі мимо небезпек з цим звязаних, мали відвагу показати пальцем на цих архилотрів і назвати їх по імені перед цілим людством.

Були колись в Німеччині часи, коли за названня жида жидом, карали в'язницею. А всеж таки і тоді ми мали відвагу їх так називати. Названня жида жидом і большевика архилотром ще і тепер часто у світі приймається з поблажливою усмішкою, або з удаваним моральним обуренням. А всеж таки ми є переконані що так само, як нам вдалося переконати німців про небезпеку цієї паразитної раси, так само в майбутньому вдасться нам відкрити очі світові і показати йому жидівство і большевизм у їх правдивому виді.

А в міжчасі з приводу цих страшних криз і потрясень, під котрими вгинається стільки країв, ми не перестанемо раз-у-раз звертати увагу народів на цю страшну небезпеку, голосно кричучи: „Це жиди винні — це жиди винні!“.

І знаймо, що голос цей, це є якби удар батога в сплюгавлене ненавистю лице жидови.

Не pomoже жидівству це, що при наростаючих загостреннях противенств, воно намагається прикритися плащиком демократичних фраз. Це занадто премудре, щоби ще могло робити вражіння на думаючих людей. Це лише банальна потіха для амбітного філістра, котрий чекав на фразу, що дозволила б йому виминути рішення. Ця большевицька „демократія“, котру англійська і французька преса ще сміє протиставити національно-соціалістичній так званій диктатурі як взір'ї ідеал, — є просякнута терором, убивствами й кровю. Що кілька літ большевицькі тирани витягають на світло денне знову цю фразу про демократію і то все якраз тоді, коли по страшному й жахливому керуванню державою відчувають потребу пригадатися спокусливо Європі. В той час повстають сензаційні відомости, видумані в комуністичних бюрах пропаганди, що сповіщають новий закон, загальне, тайне виборче право в советській Росії і т. д. Але це все брехня, обчислена на ментальність амбітного філістра, яких мільони є в Європі, що має коротку пам'ять і не любить застановлятися. В дійсности большевизм це найскрайніший, найбільше кровавий і терористичний уряд, який колинебудь був під сонцем. Ця держава є ділом жидів, котрі її збудували на це, щоби в ній бути цілком безпечними. Нині там панують жиди. Ми, національні соціалісти, маємо за собою стільки правди, що майже рік у-рік можемо обновити і зміцнити наш національний уряд загальними і тайними виборами. **Большевизм говорить про народ, про державу робітників і селян, але його дійсне обличчя це наге насилля.**

В свідомости кожного чоловіка є певне поняття про большевизм, котре цей большевизм сам створив. На це якраз большевизм потребує пропаганди і при її помочі — залежно від особи і характеру, одиниці або групи людей чи суспільности — він штучно утворює про самого себе бажане ним поняття, котре однак з дійсністю не має нічого спільного. Буває так, що наприклад представник якоїсь великої держави, коли відвідує підземну залізничку в Москві, котра в інших великих містах є явищем зовсім буденнім, або коли з нагоди прийняття його большевиками заграють

Його національний гимн, він зовсім несподівано і без наглядної причини зміняє свою дотеперішню думку про большевизм і на все годиться. Червоні жиди знають своїх. Треба додумуватися, що жиди у своєму крузі кепкують собі з буржуазного світу і сміються з нього до сходу. Жиди є тому такі на нас скажено люті, бо знають, що ми їх розкусили, і свідомі, що ми приступаємо до акції, що зовсім знищить загально поширене в Європі поняття про большевиків.

Ненависть жидів до нас є без краю. Це однак для нас є одно з найбільше славних і почесних відзначень нашої політичної боротьби. Ми зідремо жидам з лица маску і покажемо їх світові такими, якими вони є.

Ми вже вище зазначили, що поняття всіх народів про большевизм є вислідом большевицької пропаганди, котра з великою майстерністю вміє всіх обманувати. Наприклад весь світ вірить, що московський уряд не має нічого спільного з Комінтерном. Це очевидно найзвичайніша і найбезличніша брехня, яку можна собі взагалі уявити, в дійсності воно так, що працю вміло ділиться між советським урядом і Комінтерном. Вірити в це, що вони обидва є від себе зовсім незалежні, це значить твердити, що національно-соціалістичний рух не має нічого спільного з Національно-Соціалістичним Урядом.

Большевицька пропаганда випрацювала собі далекосяжний плян, що його ціллю є знищення світу. Родить вона в цілому світі цілком неправдиві поняття про большевизм, що правда цілком примітивно наївні, а все таки ці поняття існують і їх існування має свої наслідки.

Практика большевизму є цілком-цілком інакша. Ця практика існує і її існування заперечити не можна. Вона скропила свою страшну дорогу кровю і хоче у свій хаотичний вир втягнути цілий світ. Вона є на дуже широку скалю проведеною жидівською інтригою для запанування над всіма державами. Тому то і боротьба проти большевизму є світовою боротьбою у повному розумінні цього слова. Ця боротьба мала свій початок на німецькій землі і там була вирішена. **Адольф Гітлер** є її історично затвердженням **Вождем**, ми інші його підпорою, а тим самим виконавцями великої історичної, світової місії. Між цими двома скрайно протилежними таборами ніколи в світі не може дійти до порозуміння. Якщо Європа хоче повернути до рівноваги, то большевизм мусить бути знищений.

Жидівство усвідомляє собі добре, що це вже вибила його остання година. Тому воно старається як лише може змобілізувати проти Німеччини всі сили. Через горячкову акцію озброювання хоче воно зміцнити свою силу. В існуванні національно-соціалістичної Німеччини жидівство бачить сталу загрозу для свого буття. В Росії жиди загніздилися і їм здається, що сидять там певно і без якоїбудь небезпеки. 98 проц. цієї новоповсталі тхірливобоязливої, обжертої, брехливої, інтригантської, влізливої і розгуляної советської буржуазії походить із жидівства.

Ці жиди, що їм трапляється нагода давніші свої малі обмани провадити тепер дальше лише у великих розмірах на шкоду 160-мільйонного народу, є найбрутальнішими тиранами без всяких ідей, що справляють народам лише терпіння. Вони є правдивим Божим допустом для муки і нещастя людства.

Вже вище підкреслено, що большевицька пропаганда мудро все обмежується до круга тих слухачів, з котрими якраз треба числитися. В залежності від того вона є раз радикальна, то знову поміркована.

Різно звучить, як раз промовляє терорист Дімітров перед Комінтерном, то знову жид Літвінов перед Лігою Народів. Залежно від обставин ця пропаганда є то побожною, то безбожною. Не цурається вона нічого, бо її ціль все виправдує засоби.

Ця пропаганда має до своєї диспозиції складний апарат на всьому світі, т. є комуністичні секції в поодиноких державах. Вистане лише кивнути, а він уже працює бездоганно, явно і легально, або в підпіллі. Не дай Боже, щоб він міг ділати. Тоді якогось дня ця держава заломиться, підкопана і знищена агітацією, котрій не приділювано належної уваги, або котру легковажено.

Ми, національні соціялісти є в тому щасливому положенні, що зовсім не потребуємо рахуватися з большевизмом.

Ми не говоримо мовою тайних канцелярій, але мовою нашого народу і тому сподіємося, що народи нас зрозуміють. Ми є в тому щасливому положенні, що можемо назвати річ по імені, до того уважаємо, що це є нашим обовязком, бо світ вкінці повинен прозріти. Нам не вільно і ми не повинні мовчати в обличчі небезпеки, що загрожує Європі. Про державну політику рішають все народи і їх уряди. За те ширення поглядів, оцінювання положення і вказування на от-от над-

ходячу катастрофу є обов'язком і правом кожного, кому дала змогу пізнати суть речі і здатність говорити до світа.

Хто годеться большевизмом, цей від нього гине. Тому в день нинішнього Свята Партії остерігаємо перед цією небезпекою, що грозить світові! Показуємо большевизм у практиці, демаскуємо його теорію і робимо велике діло для зрозуміння теперішньої епохи, з котрою ми повинні числитися і про котру нам не вільно забувати.

А тепер приступлю до самої суті речі:

Західно європейський робітник привик бачити в Советському Союзі державу пролетаріату, отже державу робітників. Йому здається, немов би то в Росії робітники зуміли „зліквідувати“ капіталістичних визискувачів і створити диктатуру пролетаріату, немов там визволений робітник будує свою державу „Батьківщину Працюючих“.

Не хто інший, але жиди створили цю марксівську теорію, а передовсім Давид Рікардо і Маркс-Мардохай. Жиди також зорганізували робітничий рух, от як Лясаль-Вольфзон, Адлер, Лібкнехт, Люксембург, Леві і т. п. Жиди підбурювали робітників, посилаючи їх на барикади, а самі сиділи в редакціях, в них далеко від небезпек чулися певно. Павло Зінгер, Шіф і Кон та інші жиди фінансували і були банкирами марксівського большевизму.

В большевицькому уряді не засів дотепер жоден робітник, сидять в ньому майже виключно жиди і то аж до нині. З останньо розстріляних в Москві політичних вождів майже всі були жидами, не було між ними ні одного робітника. З цих спорів, що зайшли між жидами, переможцями вийшло їх три, що панують в Росії методом диктаторів, а саме:

Гершель—Єгуда [Ягода] шеф ГПУ,

Лазар Мозезсон Кагановіч, тесть Сталіна і Комісар Комунації,

Фінкельштайн-Літвінов, Комісар Заграничних Справ.

Всі вони є жидами і то жидами з гетта.

Тепер у Росії немає диктатури пролетаріату, але є диктатура жидівства над рештою суспільности.

Відповідником політичної агітації большевиків є їх демагогія у господарському житті. В большевицькій державі робітник—як говорить—живе, як у раю. Ще в квітні 1932 р. німецька газета „Ді Роте Фане“ у виборчій відозві домагається: „Проч з редукацією платень! Жадаємо підвищення

платні! Домагаємося семигодинного робочого дня! Хочемо працювати 40 годин на тиждень за повну заплату“.

А тимчасом якже представляється справа в самій советській Росії. Ціна на хліб від 1928 до 1935 р. піднеслася з 9 на 75 копійок за кілограм. Місячна заплата советського робітника, обчислена після ціни хліба, спала о 78,5 проц. Якщо російський робітник хоче існувати, то він нині мусить працювати за системою Стаханова. А ця система Стаханова підвищила норми праці до того ступеня, що загал робітників її досягнути ніколи не може. Власне наслідком цього є редуція заплати.

В 1932 р. газета „Ді Роте Фане“ опублікувала реферат про мешканеві відносини члена партії в советській Росії. Згідно з цією публікацією він має мати дві просторі кімнати з електричним освітленням, центральним ogrіванням і т. д.

А в дійсности воно представляється так. В комуністичній газеті „Ленінградская Правда“ якась робітниця пише:

„Разом зі своїм півторарічним синком, з братом і хворою на чахотку сестрою мешкаю в одній малій, темній кімнаті. Наші скарги внесені до Комуністичного Комітету Міста остали без наслідку. Дальше мешкаємо в цих прямо не до описання умовах“.

Хоч харч російського робітника складається лише з хліба, капусняка і каші, то на нього робітник видає 75 проц. свого зарібку. Якби російський робітник хотів жити на цьому самому рівні, що німецький робітник, то він мусівби видавати пересічно два рази стільки, скільки заробив. Знаємо большевицькі слова про право на вільну працю. „Ді Роте Фане“ у статті з 20 VI. 1932 р. пише: „Погляньте на Москву, Ленінград, Баку і Новосибірськ та вчіться, що працю, хліб і свободу здобути можна лише за прикладом большевиків“!

Але вже метода праці, зорганізована за знеславленим системою Стаханова, що її мусить придержуватися советський робітник, вповні заслугоує на назву невірничої праці. Советському Союзові взагалі припала слава відновлення інституції невірництва у повному розумінні цього слова. Около 6,5 міліонів людей в советській Росії жиє в пекольних умовах в примусових таборах праці. Число тих таборів—300.

В цих таборах використовується людей до останків сил. Сотні тисяч робітників загинуло страшною смертю, виконуючи примусові роботи при будові каналу „Сталіна“, що провадить до Білого моря. Ось такі жиди керівники ГПУ на-

сильно провели вибудовання того каналу в дикому, вбивчому темпі: Гершель-Ягода, Давідзон, Квасніцкі, Ізаакзон, Ротенберг, Дінсбург, Броцкі, Берензон, Дорфман, Кагне, Ангер і інші. Оттак жидівство вимахує большевицьким багатом над „Батьківщиною Пролетаріату“.

Большевицька пропаганда твердить, що большевики вивозили працююче селянство з ярма капіталістичного визиску. Щоби зєднати собі селянство, большевизм для обману створив так званий „Селянський Інтернаціонал“, котрий в своїй програмі домагається: „Домагаємося знесення податкових тягарів і обниження податків для середньо-заможного селянства, домагаємося вивласнення великих земельних посіlostей без всякого відшкодування. Дальше домагаємося віддання землі селянам, що на ній працюють“.

А тимчасом, знову в дійсності: в советській Росії збіжжя, що його давніше вистачало навіть для західної Європи, нині не вистачає на найбідніший прожиток власного народу.

Міліони людей вмирають з голоду. Між терористичним апаратом ГПУ і селянством йде завзята боротьба. Жиди Кагановіч, Ягода і Бавман провели як найрадикальніше примусову колективізацію, в наслідок чого прямо фізично знищено більше як 15 мільонів селян разом з їх родинами.

Найбільшим досягненням большевицької кліки у селянському питанні є терористичний закон з 7. VIII. 1932. р. Цим законом впроваджено за кожний „проступок“ селян лише такі кари: кару смерти, кару тяжкої вязниці через 10 літ і примусову працю. Щоби запевнити собі реалізацію цього закону, жид-большевик примушує навіть дітей виступати проти власних родичів. „Ізвестія“ з 18. V. 1934 р. описують, як то дівчина доносить на власного батька за це, що він зужив колективне збіжжя для власних потреб. Згідно зі згаданим терористичним законом батька засуджують на кару смерти, а дитина дістає публичну похвалу.

По війні в Німеччині Німецька Комуністична Партія у своєму знеславленому військовому програмі домагалася: Точка 12: Усунення всіх недолюблюваних старшин. Точка 20: Знесення обовязку мешкання в касарнях, звільнення від обовязку „сліпого послуху“, „демократизація армії!“ Це були тодішні кличі.

Тимчасом в день по проголошенню большевицької диктатури приходить примусова мобілізація робітників. Хто цій мобілізації не підкоряється, цього стріляють, або замикають у кровавих підземеллях Чека. Замість добровільної народньої

міліції — монолітний провід насилля, залізна дисципліна пролетаріату, найостріші касарняні приписи, полеві суди. „Товариші команданти“ сталися четарями, майорами, а навіть і червоними маршалами. Советський жид Рабінович цинічно признає, що це мнине „демократизування“ армії було лише „за-собом до її здобуття“.

Черговий большевицький клич, котрий здобув собі таке довіря це — „Визволення жінки“. Жінка мала бути зовсім звільнена з ярма домашнього господарста і статися рівноправною з чоловіком. На конгресі Комінтерну в 1924 р. стверджено дослівно, що „революція так довго буде безсилою, як довго буде існувати саме поняття родини і родинні відносини.“ Тимчасом в життю Советського Союзу ця розхвалювана свобода жінки виглядає так, що вона є безборонна і зда-на на самоволю чоловіка. До того вона на своє удержання му-сить працювати навіть на найтяжших фізичних роботах. На-віть в цих знеславлених таборах примусової праці є більше як мільон жінок.

Большевицька пропаганда дальше голосить, що російська жінка не мусить вже більше журитися про добро своїх дітей. Цей обовязок взяв на себе советський уряд. А поряд з цим офіційна партійна преса є змушена признати, що число за-недбаних дітей і молодих проступників стало зростає. Спе-ціально приманчивим засобом большевицької пропаганди є справа знесення наказу згонення плоду. Наслідки цього, від 18 літ без жодних обмежень практикованого згонення пло-ду є такі застрашаючі, що совети задумують його заборони-ти. Вже верхком брехливости большевицької пропаганди у жіночому питанні є твердження, що проституція є інститу-цією буржуазного світу, котру комунізм усуне з лиця землі. А прецінь в жодній країні світу проститупія не є так поши-рена, як якраз в Советському Союзі. Працююча жінка, щоб запевнити собі вигляди праці, мусить погодитися з цею дум-кою, що вона під кожним оглядом є залежна від всяких хо-тін і забаганок її наставників. В цьому жіночому „раю“ жін-ка є у дослівному розумінні „товаром“ у жидівських кліщах.

Найкращим доказом цього, як далеко політики лібе-рального заходу не мають найменшого поняття про совет-ську дійсність і як вони дають себе советській пропаганді обманювати, є інформаційна подорож міністра Еріо в боль-шевію в час голоду 1933 р. Ньюйоркська жидівська газета „Форворд“, що її ніяк про симпатії до національних соція-лістів посуджувати не можна, пише про цю подорож так:

„На день перед приїздом делегації, ніччю о 2 годині, змобілізовано всіх мешканців Києва, щоби вони очистили головні вулиці і удекорували дома. Десятки тисяч рук працювало над тим, щоби цьому так дуже занедбаному і засміченому місту надати європейський вигляд. Всі бюро розділювання харчів, кооперативи і т. д. замкнено, наказано ставати в черги, товпи півдиких дітей, жебраків і інших нуждарів зникли з вулиць. На вулицях пишалися на гарних конях, — з білими стяжками в гривах, — міліціанти“. Київ виглядав, як ніколи перед тим і ніколи потім.

Спеціальним способом у їх пропаганді, уживаним у важких хвилях є жадання цілковитого знесення армії, отже загального і докорінного розброєння. Свого часу, німецька комуністична партія домогалася національного плебісциту під кличем: „Геть з війною“, „Війна-війні“, „Виповідаймо війну зброєнню“. Цей плебісцит мав бути спрямований проти проєкту закону про будову всякого рода панцирників і крайсерів. Вже в лютому 1932 жид Фінкельштайн-Літвінов використав одну з численних конференцій над справою роззброєння у Женеві, щоби підкинути світові думку про „цілковите“ роззброєння. Большевики в нічому і до нині не змінили цеї брехливої методи. От у липні ц. р. Літвінов знову говорив про це, що він уважає „цілковите“ роззброєння „найбільшою запорукою миру“.

Так виглядає большевицька пропаганда!

А як у її світлі виглядає дійсність?

Через зниження призовного віку червона армія у мирний час начислює 2 міліони жовнірів. До цього числа треба ще дочислити вишколену резерву в числі 9 до 10 міліонів. Отже на випадок війни Росія у найкоротшому часі може змобілізувати 11, а навіть 14 міліонів жовнірів.

Зараз з початком війни червона армія вислала би на фронт 180 дивізій піхоти і 25 дивізій кінноти. Червоний маршал Тугачевський зовсім недавно обчислив приріст танків на 2.475 проц.

Большевицьке летунство має 6.000 літаків. Літаки першої лінії діляться на 3.100 тяжких і легких бомбовозів та 1.500 ловецьких літаків.

Бомбовози переважають, а це свідчить про агресивний характер червоної летунської фльоти. На випадок війни бомбовози мають провести на противника перший напад і завдати йому такий удар, після якого він уже не буде міг боронитися. На думку советських стратегів слідує війна піchnеться

без виповідження. Мабудь не є загально відомим, що совети уже нині мають найбільшу в світі флоту підводних лодок.

Зачіпному характерові червоної армії відповідає і зачіпна стратегія її полководців. Тугачевський каже, що поширення переможної большевицької революції по цілому світі є „майже самозрозумілим“. Дослівно Тугачевський голосить: „Большевицька революція зі силою стихії буде намагатися охопити цілий світ своїм безпосереднім впливом на сусідів. Але її найважчим знаряддям буде таки її армія“.

Але от що найбільше нахабне. Не вважаючи на таке зовсім явне імперіялістичне зброєння, большевицька пропаганда ще й нині твердить, що вона провадить „політику мира“. Пан Літвінов перед цілим світом у живісенські очі бреше, говорячи: „СССР, що не має жодних експанзивних цілей, все стоїть на обороні світового миру“. За ним французький комуністичний вожака Торе у газеті „Іманіте“ заявляє: „Ми доказали, що питання миру, є тісно звязане з питанням советської Росії“. В якому противенстві до такої брехливої пропаганди стоїть офензивна політика військових союзів, заключених в душі „взаємної безпеки“, а то з 2. V. 1935 між Москвою і Парижем і з 16. V. 1935 між Москвою і Прагою. Жак Доріо, посадник міста Сан-Дені, бувший комуніст, а тепер провідник французької народної партії недавно так схарактеризував фактичну ціль французько-большевицького військового союзу: „А коли це їм вже вдасться і коли Кашен буде президентом республіки, Торе прем'єром міністрів, а Пері міністром закордонних справ, — то тоді напевно Франція розпочне війну з Німеччиною, яку їй накаже Москва на те, щоби відтяжити свої західні границі“.

Не інакше також виглядає військовий союз між Москвою і Прагою. Про цей союз один советський летун — партійний комуніст—перед представником французької газети „Грінгоар“ так висловився: „Створення помічних летунських баз перед і за Прагою було би для нас ідеальним. Вилітаючи звідти, ми могли би заощаджувати половину часу і палива, а вслід за цим ми могли би брати на літаки 3 тони більше вибухового матеріалу“.

В міжчасі на території Чехословаччини вибудувано велику кількість летунських майданів, котрих число в останньому часі зросло до 36.

В газеті „Словенські деннік“, що виходить у Братиславі і є офіційним органом чехословацького прем'єра міністрів, про ці помічні майдани з подиву гідною ширістю висловле-

но таку думку: „Якщо летунські майдани покажуться конечними для оборони держави, то ми на них гусий пасти не будемо. Вони будуть служити тим усім нашим союзникам, що схотять нам помагати“.

Інакше це значить, що з цих 36 летунських майданів вилетять советські бомбовози, щоби заатакувати Європу. Яка близька ця небезпека проте свідчить те, що найважливіші стратегічні точки середньої Європи можуть бути предметом налету і можуть бути знищені ескадрами советських боєвих бомбовозів у коротшому часі, як одна година. З цих помічних советських летунських майданів у Чехословаччині можна налетіти і перемінити у купу звалищ: Дрезно в 20, Хемніц в 11, шлеські промислові терени в 9, Берлін в 42, Відень в 9, фабрики зброї в Штаєр в 17, промислові терени в Стирії в 27, а Будапешт в 6 хвилих. Так то в дійсности виглядає большевицька „політика миру“.

Коли я перед роком з цього самого місяця давав докладні звідомлення, скільки священників замордовано в Росії, що подібне може трапитися і повгоритися і в інших краях, то тоді навіть заграничне духовенство злегковажило собі мою осторогу. Воно проголосило наївну тезу, що большевизм змінився і що він признає всім віроісповіданням повну свободу. Однак випадки в Іспанії потвердили мої побоювання і то може навіть занадто конкретно. Газета „Діаріо де ля Маріна“ пише, що там, де панує мадрридський уряд, там замкнено всі церкви.

Католицька церква офіційально сповіщає, що лише в Барсельоні замордовано 250 священників і зруйновано всі церкви. Так виглядає свобода віроісповідань під большевицьким пануванням.

Щоби в дипломатичних кругах західної Європи зробити вражіння невинних і сумирних громадян, большевицькі дипломати присвоїли собі звичаї і поведінку добре вихованих людей, хоч це і було їм не на руку.

Ми, що добре розпізнали большевицьку тактику, просто сміємося, коли бачимо, як не один, на вигляд мудрий, державний муж західної Європи вірить, що большевизм відрікся світової революції тому, що його дипломатичні представники виступають у фракту і білій камізольці. Але жидівсько-большевицькі тирані уважали, що цього ховання себе за запозичену конвенціональну форму ще не вистарчає. Щоби остаточно доказати свою невинність, большевизм створив „конституцію“, в якій проголошує для 40 проц. анальфабетів

„право на освіту“ і „свободу слова та преси“. Цю „свободу слова і преси“ проголошує він у краю, де лише тінь іншої думки,— думки, що спротивляється opinіi жидівських тиранів, карається смертю. Це власне доказав процес проти прихильників Троцького. Ця дика система ще відважується говорити про „недоторканість“ особи, мешкання, таємницю листування, хоч день-у-день ЧЕ-КА зганяє цілі стада людей, що попали у відчай, їх виселює і мордує.

Зорганізований у Франції комуністами „народний фронт“, як говорить його вожака Торе, бореться за охорону демократичних свобод, їх існування і поширення. „Народний фронт“ захопив уже владу в Іспанії. Там то він наочно демонструє ці демократичні „вольности“ вщерть заповненими в'язницями Мадриду, Барсельони, арештуванням і мордуванням всіх не-комуністів. Так замордовано дотепер у самому Мадриді більше як 7.000 осіб.

Одна з улюблених фраз большевицької пропаганди звучить: „Свобода і людські права“, клич цей стрічаємо вже в революційному гимні. Послухайте листа з Росії, а побачите, як там виглядає ця свобода і людські права: „...відтак кілька сот тисяч цих людей позбавлених всяких прав загнано, як худобу до товарових неогріваних вагонів, щоби заслати їх на побережжя Білого моря, або на Сибір“... Як казав нам один із чільних комуністів, чекає їх таке: „Здихайте! Адже всіх вас забити не можемо, але мимо того здохнете!“ (Лист з 10. VIII. 1935).

„...Здається знову приходить криза, але маймо надію, що вже не повернуться 1932-33 рр., коли в одному році вимерло близько 80 проц. засланих“. (Лист з 7. VI. 1936).

Ленін 16. XI. 1917 у „Деклярації прав народів“ обіцяв народам бувшої царської держави самоуправу. Якже ж на ділі виглядала ця самоуправа?

27. IV. 1920 советські війська зовсім несподівано заняли Азербайджан, того ж року у листопаді Україну, 3. XII. 1920 Армению і 25. II. 1921 молоду республику Георгію. А треба підкреслити, що рік передтим Москва виразно у договорах признала ненарушаємість цих територій.

В провінції Інгерман большевизм систематично винищує фінське населення. В 1929-31 рр. заслано на Сибір 18.000 фінів, на весну 1935 — 9.000. Перед двома місяцями советський уряд постановив переселити ще 28.000 фінів з їх краю.

З польсько-російської границі з початком цього року

переселено 18.000 селян німців по походженню, їх заладовано до товарових вагонів по 80-90 осіб у вагон і вислано на Сибір.

В минулому році з Карелії вигнано в центральну Азію 4.000 осіб, в гори Ураль 3.000. Там половина їх вигинула від нелюдських умовин буття і праці.

В серпні 1927 цілий апарат комуністичної пропаганди своєю демонстрацією з приводу засудження на кару смерти анархістів Сакко і Ванцетті зробив крик на пів світу. Мільонами летючок і газет агітує комунізм в „капіталістичних“ краях за знесення кари смерти. А в Советському Союзі? Лише в § 58 карного закону усталено 14 різних проступків, за котрі грозить кара смерти. Закон з 7. IV. 1935 впроваджує кару смерти навіть для дітей.

Морені голодом діти одної виховної установи багато вже разів оповідали, як то добре їм було давно, коли не було цієї установи. Цей чин підведено під припис § 58. ГПУ застрілило десятеро дітей у присутности їх однолітків. Найвищий советський прокурор Вишинський на сторінках газети у своїй статті „зі серцем повним радості і вдовolenня“ відмічає річницю уведення в життя цього закону „про вбивання дітей“.

Все це є факти взяті з життя, доказані і майже у всіх випадках походять зі советських джерел. Коли я тамтого року з нагоди партійного конгресу у Норимберзі вказував і остерігав перед наслідками VII конгресу Комінтерну, що відбувся між 25. VII. і 21. VIII. 1935, то цю мою осторогу світ прийняв мовчанкою і браком зрозуміння. У світі думали, що наші передбачення є перебільшені і тому не треба до них привязувати жодної уваги.

Хай мені буде вільно ще раз коротко представити постанови і заміри большевиків, усталені на тому конгресі Інтернаціоналу і скронфронтувати з випадками, що зайшли в різних краях.

Дімітров, уповноважений советської диктатури, що поставив своєю ціллю зреволюціонізувати цілий світ дослівно так заявляє:

„На чолі зі Сталіном наша мільіонна політична армія може і мусить побороти всі труднощі та перешкоди, знищити твердиню капіталізму і здобути перемогу соціалізму на цілому світі“.

Дальше Дімітров голосить:

„Пролетаріят є дійсним паном світу, паном Завтра. Пролетаріят мусить завоювати свої історичні права в кожному краю і захопити панування на цілому світі“.

„Даремні зусилля... відвернути колесо історії; хід випадків іде все далі й далі в напрямі до світового союзу соціалістичних советських республік, аж до остаточної перемоги соціалізму в цілому світі“.

Таку то програму намітив цей болгарський терорист, щоби провести революцію на цілому світі. Як цю програму проводиться в життя, про це хай говорять діла.

Від відбуття того конгресу відбулося більше сотні комуністичних революцій у різних краях світу, а між іншими: в Бресті і Тульоні в серпні 1935 р. було значне число жертв, 18. IV. 1936 у Львові вбито 10 осіб, а 10. V. 1936 в Сальоніках вбито більше як 100 осіб. Три здавна приготовлювані повстання цілими тижнями безпокоїли населення різних країв: в листопаді 1935 в Пернамбуко, в січні 1936 в Буенос-Айрес і в березні 1936 в Іспанії.

Шість намічених повстань унешкідливо в корені— нпр. повстання в Урагваю в грудні 1935, в Парагваю в лютому 1936 і Чіле. В тому самому місяці спричинено 62 великі пожари, до них зачисляємо також катастрофу в Лянтшав в Китаю, що потягнула за собою около 1.000 жертв. Збройних нападів було 54, викрито 78 складів вибухового матеріалу.

Загалом від цих большевицьких злочинів згинуло 3.041 людей.

Покажімо кілька прикладів.

На засіданню Комуністичного Світового Конгресу 30. VII. 1935 виступив представник Греції, товариш Дсордос, з програмою діяльності у майбутньому. Майже в річницю цього його виступу, 5. VIII. 1936 навістив Грецію генеральний штрайк, з якого безпосередньо розвинулося збройне повстання. Лише завдяки енергичній інтервенції генерала Метаксаса вдалося врятувати Грецію перед большевицьким хаосом і знівечити плян Дімітрова і Дсордса.

Про революцію в кольоніях Дімітров говорить так:

„Народи кольоніяльних і напівкольоніяльних країв свого положення згл. свого визволення не уважають безнадійним. Навпаки, вони щораз то більше є здецидовані воювати проти імперіялістичних гнобителів“.

Зараз через пів року в Сирії вибухло грізне повстання, що потягнуло за собою багато жертв. Хоч Москва заклю-

чила недавно з Францією союз, то це не перешкаджало їй проводити свою намічену програму на мандатних територіях своєї союзниці. Кілька місяців пізніше починаються розрухи в Палестині, де англійська поліція сконфіскувала множество летючок і розігнала тайні комуністичні гуртки советських урядовців. Представник Бразилії Марк на VII світовому конгресі Комінтерну в липні 1935 р. заявив:

„В державі все йде скорим темпом до повалення уряду до призначення народнього революційного уряду“.

В три місяці пізніше в Наталь і Ресіф вибухло комуністичне повстання, в котрому згинуло 150 людей, 400 поранено. Як агентів цього пучу здемасковано Люї Карльоса Престеса, жида Еверта і советського „посла“ з Монтевідео, колись жидівського торгівця шкірок Мінкіна.

А тепер про Францію. Після слів Дімітрова: „Французька комуністична партія дає всім секціям Комінтерну приклад, як треба проводити одинокий тактичний фронт“.

А вожака французької комуністичної партії Торе додає: „Революція не повстає сама зі себе. Революцію треба організувати. Ми рішилися піти в сліди московських большевиків. Ми... для советської потуги“.

Комуністична партія Франції показала на ділі, що вона заслужила на ті похвали Дімітрова. Число її членів зросло з 87.000 в січні на 100.000 в березні, 187.000 в червні і більше як 225.000 в серпні 1936 р. В тому самому часі число військових організацій молоді зросло чотирикратно. Число виборців комуністів зросло з 790.000 на 1,500.000, а третя часть із них припадає на Париж.

Число [комуністичних] послів зросло з 10 на 73. Число передплатників „Іманіте“, що в 1933 р. остановило 150.000, в 1936 р. виросло до 750.000. Використовуючи вибори до парламенту, комуністична централія пропаганди роздала 27 мільонів друків. Організація робітників, що мала перед тим 800.000 членів, злявшися з комуністичним народним фронтом, має тепер 4,300.000 членів.

У Франції промощено собі дорогу до народного фронту так само, як в Іспанії. „Троянський кінь“ Дімітрова є таки в самому Парижі.

Ніщо в світі краще нас не поінформує і глибше не переконає про здецидоване становище большевиків відносно постанов їх VII світового конгресу, як кроваві і потрясаючі випадки в Іспанії. Вони є докладним виконанням вказівок того конгресу. Практично ці випадки є реалізацією кли-

ча „народнього фронту“, який у Франції ставить щойно перші кроки, а в Іспанії є на вершинах свого розвитку. Дімітров видав приказ, щоби в час панування „народнього фронту“ „використати напрям цього уряду для підготування мас до революції“, „узброїтися для проведення соціалістичної революції“, бо „ратунок принесе нам лише могутність советів“! А делегат Іспанії Вентура проголосив докладну програму цієї роботи:

„Пролетаріят Іспанії і наша партія ще раз і вже остаточно подавлять фашизм і буржуазно-поміщицьку силу, щоби довести до перемоги революцію робітників і селян..... З гордістю будемо йти до перемоги під прапором Леніна і Сталіна“!

Ще перед замордуванням монархістичного вождя Кальво Сотельо 13. VII. убито 269 осіб, що впали жертвою цієї червоної жадоби мордування, яка шириться як зараза. Французький журналіст Арменжон повідомляє: „В Мурція на двох людей, про котрих твердили, що вони є фашистами, кинулася товпа, знущалися над ними на вулиці, аж якась жінка, вхопивши різницьку сокиру, стяла їм голови. Це було 16 березня, а замордовані називалися Педро Кутілляс і Антоніо Мартінез“.

Вкінці і світова преса мусіла заговорити про ці жорстокости, яких допускалися іспанські марксистичні на приказ своїх заграничних наставників. Навіть у приближенню не можна подати дійсного числа жертв. Дня 19 серпня офіційні джерела ствердили, що: „В Мадриді і на його передмістях червоні до того часу замордували більше як 6.000 осіб, а з них 1.400 в славному парку Каса дель Кампо. В тому часі в найбільшій в'язниці Карсель Модельо було 3.000 в'язнів, в Сан Антоніо 1.146, а в Мадриді 6.000. Згідно з інформацією наочного свідка, що з вікна свого мешкання міг добре обсервувати парк Каса дель Кампо, треба числити, що там замордовано багато більше людей. Той наочний свідок каже що до 30. VIII. він бачив там 6.000 езекуцій. Після його тверджень в різних частинах міста, на вулицях і в мешканнях замордовано ще 20.000 людей. (Звідомлення німця Гайнріхса).

Інші наочні свідки, що сиділи в тюрмах і мусіли дивитися на цей большевицький шал мордування, потверджують, що денно мордовано сотні людей. Один молодий чужоземець бачив на власні очі, як ніччю з 21. VIII. замордовано в Карсель Модельо більше як 200 в'язничних урядників, а слідуєчого дня 250 членів фашистівської організації застрілено на

касарняному подвірі. 15 серпня він бачив цілий транспорт полонених, що їхав з Альмерія до Мадриту, в Мадриті віддано їх в руки поліційного відділу червоної міліції. Та міліція таки зараз 240 з них поставила під мур на стації і розстріляла. Лише 10 з них відпроваджено до тюрми і там виконано „приказ“. Троха пізніше замордовано фашистівських вождів Руїз де Альда, Фердинандо Прімо де Рівера, Куеста і Вальдес.

Ціла німецька суспільність оплакує смерть 7 членів партії, що згинули серед найстрашніших мук, їх замордували червоні кати. По дорозі на конгрес відпочинку до Гамбургу замордовано 4 членів партії: Гетіє, Гофмайстер, Дато і Траїц. Двох з них по довгих допитах запроваджено десь за фабрику, двох остало трохи оподалік — і застрілено всіх. Пізніше стверджено, що цього жакливого вбивства ті злочинці доконали шротом. Трупі Гофмайстра і Траїца були так здеформовані, що їх розпізнано лише з трудом по рисах обличчя. Багато інших німців поранено, багато дізнало матеріальних страт. Члена партії Ганса Ганера замордували, як він ішов до праці до Червоного Хреста. Його дім розграбили, а жінці відібрали всякі засоби до життя.

Це було не лише в Мадриті, по цілому краю ходило марево цих червоних страхіть. В Льорія-дель-Ріо замордовано 187 осіб, а в Константіна 250. (Діярію де Нотізіас, Лізбона).

В Картагіні замордовано 600 офіцерів і жовнірів в той спосіб, що їм до ший привязано каміння і вкинено до моря. (Германія).

В монастирі Бена комуністи сокирами і бритвами зарізали 180 осіб. Між ними — монах з Сант Марія Майор, жінки і діти. Жінкам розпорено животи. (Секульо)

Двох селян з Маляги повідомляє про замордування більше як 400 осіб. Одним з них прикріплено тягарі до ніг і вкинено до криниці, а других привязано до коней і так волочено по вулицях. (Секульо).

Італійський конзулярний агент Соляверані повідомляє, що якась 16-літна дівчина перша стрілила до полоненого. (Ді Фронт, Цуріх).

В Росаль де ля Фронтера комуністи підпалили в замкненій церкві 40 осіб. (Журналь де Женев).

В Рунда замордовано 400 осіб, а 200 з них скинено в ріку Тайо. (Таймс).

В Сан Себастьян 14 серпня застрілено 51 закладників. (Евенінг Штандарт).

В Альмендра Лейо війська генерала Франка знайшли трупи полонених, яких розпнято на тюремному мурі долі головами. 80 живцем спалено. (Секульо).

В Картагіні вкинено до моря 50 міліціантів, яких наперед повязано разом мотузками за шиї і обтяжено залізними тягарями. Вкинено їх з червоного тюремного корабля „Сіль“ до моря. (Дейлі Мейль).

Спеціальний кореспондент газети „Журналь“ Еміль Кондрое повідомляє з Ель Арагаль, що червоні замкнули в тюрмі 30 чоловіків, жінок і дітей, наляли через вікна нафти, а відтак кидали туди сірники. (Дейлі Мейль).

Подробиці мордувань священників і знасилувань монахинь не дасться описати. От кілька прикладів. Архиепископа Таррагони і єпископа з Леріди замордували. (Журналь де Женев).

Американин Генрі Гарріс потверджує, що він був присутний у тюрмі, як у Барсельоні замордували 150 монахів. (Матен).

В Педральвез замордовано провідника католицьких робітників Дон Діма Мадаряга. (Журналь де Женев).

В Таррагоні застрілено 8 священників. Одного монаха наперед кинено під копита коней, а відтак застрілено. (Звіт німця Гайн Гавсмана).

Стало повторяються випадки, що священникам стинається голови а відтак волочиться їх по місті. У Валенсії монахинь поставлено в ряд, за чергою постріляно, а їх трупи спалено. Священників з Адреро Ляс Касас і Торрес замордовано в страшний спосіб. (Германія.)

Цим описам немає кінця. При мордуванні часто брали участь навіть і діти. Рафал Орійоль з Ля Габана був свідком, як мордували часто і хлопці менше 15 років. (Діарію де ля Маріна.)

Знищено неоцінені прямо архитвори штуки. Духову еліту Іспанії вимордовано. Лявреаата нагороди Нобля Бонавенте, знаного драматурга Альверес Кінтеро, артиста Зуоляга замордовано. (Дейлі Мейль).

В самій Барсельоні, як повідомляє професор Вальтер В. С. Кук, спалено всі церкви за винятком катедрі св. Анні. Знищено славний іконостас з Вернейо, архитвір штуки з XV століття. Знищено церкву Санта Марія дель Мар, також з XV століття. З церкви Сан Педро де ляс Пуеляс з IX ст.

осталися лише мури. Славні монастирі в Барселоні і єпископську палату цілком знищено. Так виглядає большевицький атеїзм, що сміє заявляти іншим краям свою готовість до співпраці в церковній ділянці. Викинені з домовин у Барселоні тлінні останки монахинь є символом поганьблення большевизмом усього, що святе. Якщо Андре Нін, один із головних большевицьких агітаторів і бувший секретар большевика Томського заявляє: „Ми розв'язали релігійне питання шляхом знищення всіх церков“, — то мусимо ствердити, що це безбожність у повному розумінню цього слова. Ось так виглядає большевизм.

Як в 1917, так і тепер в Іспанії та в інших краях ширять і керують большевицькою революцією люди, що не знають цілком батьківщини і жидівські інтриганти. Наскільки між ними є і не-жиди, то належать вони до людей, що не мають національного почуття. Хто тоді поносить ідеологічну і практичну відповідальність за те, що діється в Іспанії? Всі ці випадки, це виконання московських наказів, що для їх проведення вислано до Іспанії большевицьких жидів: „угорського ката“ Белю Куна, Наймана, який в Іспанії називається Енриком Фішер Найманом, Кольцов-Гінсбурга, що виїхав туди, як кореспондент московської „Правди“, вкінці „червоного дипломата“ при Лізі Націй жиди Розенберга. Вище перчислені, це керівники всіх советських терористів. То вони, маючи фальшиві пашпорти, дивним випадком найчастіше французького походження, проводять в Іспанії своє кроваве ремесло.

Відповідальність Москви видно найкраще з того, що вона започаткувала діло на велику скалю, вона хоче з домашньої війни в Іспанії, яку сама розпочала, створити міжнародній конфлікт. Предсідник большевицьких профспілок жид Швернік виразно признає намір большевиків вмішатися у війну таким своїм становищем: „Центральний Комітет взиває всіх працюючих і все населення Советського Союзу прийти з матеріальною поміччю тим, що зі зброєю в руках обороняють демократичну республіку“. (Ізвестія).

„Ізвестія“ згадують, що перший секретар Центрального Комітету советських профспілок переказав іспанським большевикам 12 мільонів рублів, що по перерахуванню становить 36 мільонів французьких франків. Іспанський президент республіки Азая заявив советському жидові Кольцов-Гінсбургові: „Прошу висловити советському народові нашу вдячність за його співчуття і скору поміч, що зворушує нас до глибини. Я все був переконаний, що могутча советська де-

мократія ніколи не поступить інакше, і що вона все буде солідаризуватися з іспанською демократією". (Берзен Цайтунг).

Москва силкується при допомозі своїх секцій Комінтерну пхнути інші держави до інтервенції на користь „червоних“ в Іспанії. Права французька преса все повідомляє про достави французьких літаків і французького воєнного матеріалу для Мадриту.

„Комітет Червоної Московської Помочі“ цілком явно уряджує у всіх краях грошеві збірки для большевиків в Іспанії. Генеральний секретар французького синдикату народного фронту Жуо, агент Андре Мальро і інші навязують і утримують звязки між французькими і іспанськими марксистами. Прем'єр міністрів Жіраль висловлює подяку Кольцову-Гінсбургові за „великодушну“ ініціативу французьких організацій і осіб, що помагають іспанському урядові у боротьбі, а серед них спеціально називає Жуо, Мальро і жида Й. Б. Бльоха. Вкінці він ще раз повторює подяку, спрямовану до „братного советського народу“. (Правда).

Як воно є можливе, що уряд народного фронту в Іспанії дякує советському жидови за поміч, уділену французькими комуністами? Це ще раз доказує, що провідники і французької і іспанської комуністичної партії сидять у Москві.

Доказано, що советська Росія помагає іспанським большевикам грішми, під політичним оглядом і практичними вказівками. Дальше доказано, що конгрес Комінтерну, що відбувся останньо в Москві, ідеологічно і практично зміряв до запровадження в Іспанії большевизму, що Москва тепер робить старання, щоби цей плян зреалізувати. Зусилля Москви провести революцію на цілому світі все ростуть, що підтверджують випадки в Іспанії. Якщо це ще комусь не відкрило очей, то хай не нарікає на наслідки.

Так виглядає большевизм в теорії і практиці. Це зараза пекла для цілого світу, котру конче треба знищити, і до знищення якої повинен приложитися кожний розумний і думаючий чоловік.

Це не пусті слова, коли ми, німці, звизаємо народи світу, щоби єдналися до боротьби з цєю небезпекою, з цим жахливим варварством, наскільки хочуть запобігти власному знищенню.

Ми, німці, заалярмували цілий світ, щоби рушив до війни з цєю загрозою. Ми, національні соціалісти, започаткували цю розправу. Ми 14 літ поборювали опозиційно большевизм і всі його способи і методи. Ми це робили за пану-

вання виразно буржуазних урядів, що не мали ніякого поняття про суть і наслідки большевизму, і які кожну нашу рішучу акцію проти большевиків лише утруднювали і унеможлилювали. Нині видається нам це просто чудом, що не вважаючи на те все вдалося нам перемогти большевизм. Можливо, що і це є чудом, що керуючий нами порядок світа не хотів допустити, щоби прастарі народи і культури знищило міжнародне большевицьке жидівство.

Нам удалося знищити большевизм, бо ми:

могли протиставити йому кращі ідеї і кріпкішу віру,

бо наш нарід до живого обурився на жидів і його союзника-расово безвартісних викидків суспільства,

бо наш світогляд у протилежності до большевицького є правий, благородний і ідеалістичний,

бо ми, починаючи боротьбу, зуміли потягнути за собою всі верстви нашої суспільності тоді, як буржуазні уряди все узалежнювали від образування і маєткового стану,

бо ми, зуміли получитьи силу нашої ідеї з глибокою вірою та політичним жаром відродженого народу,

бо ми мали **Вожда**, котрий показав нам дорогу від пропасти, над якою був наш народ, дорогу, що веде до нового, гарного та ясного майбутнього.

Історичною заслугою нашого **Вожда** є це, що Він зумів на східних границях німецької держави поставити большевицькому наїздові непереможний опір, а тим самим станув як піонер на чолі ідеї у вирішальній боротьбі з деструктивними силами анархії і знищення. **Правдивий лицар без казки, і тривоги.** В той спосіб взяв Він сильною рукою прапор культури, людства і цивілізації, несучи його гордо проти наїзду і марева світової революції. Він навчив нас гордити страхом, шанувати честь і повернув нашому народові давні його чесноти і ідеї. Це мало бути заклик до цілого світу. Як я доказав, і серед найтяжчих обставин, можна перемогти большевизм, коли цього на правду хочеться, коли ужиється властивих засобів і рішиться ставити чоло відважно і мужно цій руйнуючій силі.

Німецький народ мав щастя. Так само буде і з тими всіма народами, яким щаслива доля дасть людей, що відважаться так воювати. Вони прозрять і побачать жидівство таким, яким воно є, повним хитрої злоби, і переконаються, що здемасковане жидівство не є ані інтелігентне, ані небезпечне.

Німці хай будуть прикладом для цілого світу. Природно, національний соціалізм не є товаром на вивіз, його методів живцем не можна накидати іншим народам. Зате від національного соціалізму можна дуже багато навчитися, його методи інші народи повинні собі присвоювати, щоби врятувати себе і серед найтяжчих обставин. Хай беруться за діло, щоби не було запізно, бо кругом небезпека.

Ми, німецькі національні соціалісти, є горді з того, що встигли вже розв'язати цю проблему не лише для Німеччини, але і для Європи. **Адольф Гітлер Вожд цієї боротьби німецького народу — став тим самим найбільшим європейцем.** Він показав цій нещасливій частині світу дорогу, котрою слід іти, щоби знищити це страхіття. Він показав народам Європи загрозу небезпеку і остеріг перед червоним ворогом культури, що гніздиться у всіх краях, він показав, що небезпека близько. Не вільно нам довше чекати, мусимо бути готові, щоби у відповідний момент рішуче виступити проти нього. **Червоний схід повний грози, — але наш Вожд стоїть на сторожі!** Німці, як сторожі європейської культури, є рішені і готові всіми засобами відкинути цю небезпеку від границь своєї держави.

В Німеччині ми цілком винищили цю большевицьку заразу. У нас немає з цієї зарази ні сліду. Вона також не буде вже могла у нас більше закоренитися. Ми також із різними останками дали собі раду. Колишні провідники і інспіратори цієї зарази втекли за границю, або пішли в тюрму, а їх приятелі і прихильники по більшій частині віднайшли своє місце в новій німецькій суспільності.

Наскільки б Москва знову поспробувала в нас відновити большевизм, то стрінулась би з таким спротивом, що здивував би навіть її. **Немає в світі сили, яка могла би нас поконати.** Німецький народ хоче і домагається цього від нас. Німецький народ, що віднайшов свій державний устрій, зовсім не має охоти позвояти, щоби колинебудь, хтонебудь і денебудь його нарушав. Партія, що започаткувала боротьбу проти большевиків, береже спокій держави, народ і націю внутрі, а армія, як конкретний вислів нашого національного і народного прямування до оборони і спротиву, — береже границі нашої держави. **Це є ті дві твердині нашої безпеки, опори держави і народу.** Під їхньою сильною опікою народ може почувати себе зовсім спокійним.

Червона анархія в Москві гарячково зброїться. Це зброєння має агресивний характер, бо кожний червоний полк

несе клич до світової революції. Ціллю кожного червоного літака, кожної червоної гармати є нищити і ширити в Європі хаос.

Ми не маємо впливу на те, що роблять інші народи, щоби запобігти цій небезпеці. Не можемо спонукати їх до мудрої й доцільної діяльності. Але ми в нашій роботі зовсім не оглядаємося на Лігу Націй, не роблять на нас вражіння менші або більші симпатії інших держав до ідеї большевизму, не проводимо також беззмістовних суспільних експериментів, які приводять Європу до замішань з непередбаченими наслідками. Це все, що ми робимо, є вислідом нашого почуття обов'язку і глибоко понятої відвічальности перед Німеччиною і Європою.

Червоний Кремль, продовжуючи обов'язкову військову службу, у великій мірі збільшив дійсну силу большевицької армії. Наш Вожд дав йому гідну відповідь. Він зарядив дволітну військову службу, а в наслідок цього привернув Німцям ту певність, яка є конечна, щоби берегти нас перед большевицькою анархією. Інші народи пробують легковажити собі небезпеку, що грозить з Москви. Але ми не дамо себе обманути, бо ми звертаємо увагу не на те, що московські жиди говорять, а на те, що вони роблять. Ми розкусили їх і тому ділаємо у відношенню до них консеквентно і рішуче, параліжуючи кожную їх акцію.

Німецький народ може тепер спокійно повернутися до своєї праці. Держава є забезпечена і стережена. Большевицький наїзд зі сходу розібеться об мур національного соціалізму. Нами керує Вожд — вірний син свого народу, який у хвилях небезпеки цілою душею відданий своїй батьківщині, яким керує фанатичне бажання привернути Німеччині добробут, гордість і щастя. Партія піклується внутрішнім життям, а армія береже безпеки наших границь. Партія і армія виповняють з посвятою прикази цього Одинокого, що є нашим Вождем і передовим борцем кращої, справедливої, благородної і щасливої Європи.

28.XI.1941

